



B. Cerar

ZAKLAD

JANKO IN PEPČEK STA BILA ČUDNA DEČKA. VENOMER STA SI KAJ IZMIŠLJALA. NEKOČ STA NA REKI ODVEZALA RIBISKI ČOLN IN ODVESLALA, DA BI POISKALA SAMOTEN OTOK, O KATEREM STA SLIŠALA, DA JE NEKJE ZA GOZDOM, KJER SE REKA NAGLO ZAVIJE. SEVEDA GA NISTA NAŠLA, KER GA TAM NIKOLI NI BILO. ZATO PA STA ZAVESLALA MED NEVARNE VRTINCE, KJER BI SE JIMA BILO SLABO GODILO, KO BI JIMA NE POMAGALI DOBRI IN IZKUŠENI LJUDJE.

KMALU PO TEM JE JANKO, KI JE BIL STAREJŠI, SLIŠAL, DA JE V GOZDU, URO HODA OD MALEGA MESTA, V STARIH GRAJSKIH RAZVALINAH VELIKA JAMA. V NJEJ JE ZAKLAD, KI GA STRAŽI NEKI ČUDEN ČLOVEK. JANKO JE VZEL NA VRTU MAJHNO MOTIKO, PEPČEK PA, ČIGAR OČE JE BIL ZDRAVNIK, USPAVALNI PRAŠEK. NAPRAVILA STA SI TAK NAČRT: PRIŠLA BOSTA K TISTEMU ČUVARJU ZAKLADA KAKOR NA OBISK, POTEM PA MU BOSTA ŽE KAKO NAMEŠALA USPAVALNI PRAŠEK V PITNO VODO. KO BO ZASPAL, BOSTA IZKOPALA ZAKLAD IN ZBEŽALA. NO SEVEDA — BILA STA ŠE MAJHNA, SAJ JE BILO PEPČKU SEDEM, JANKU PA OSEM LET. ZATO STA SI MISLILA, DA BO VSE TO KAJ LAHKO. KO STA PRIŠLA DO RAZVALIN, STA RES ZAGLEDALA JAMO. PRED NJO STA VIDELA OB-

RASLEGA, SUHEGA, ZELO SLABO OBLEČENEGA ČLOVEKA, KI JE SEKAL DRAČJE. JAMA NI BILA VIDETI PRAV NIČ SKRIVNOSTNA IN DIVJA, KAKOR STA SI JO DEČKA PREDSTAVLJALA. ZATO STA BILA RAZOČARANA.

»KAJ PA HOČETA TUKAJ?« JE VPRAŠAL MOŽ.

»PRIŠLA SVA VAS OBISKAT,« JE REKEL POGUMNEJŠI JANKO IN SKRIVAL MALO MOTIKO ZA HRBTOM.

»OD KOD PA STA?«

»IZ MESTA.«

»PA POJDITA NAPREJ, ČE HOČETA VIDETI, KAKO JE V TEJ LUKNJI.« NATO JU JE MOŽ POVEDEL V JAMO.

TAM JE BILO STRAŠNO ČUDNO. V KOTU JAME JE BILO PREDRTO MAJHNO OKENCE, SKOZI KATERO JE PRIHAJALO NEKOLIKO SVETLOBE. NA TLEH JE BILO DRAČJE IN NA NJEM STARE VREČE. TUDI MAJHNA ŽELEZNA PEČ JE BILA TAM IN POLICA Z NEKAJ POSODE. POTEM KLOP IN MIZICA, VSA VEGASTA. V ZADNJEM KOTU JE LEŽALO NEKAJ, ZAVITO V CUNJE, NEKAJ KAKOR OTROK. DEČKOMA JE PRI TEM KAR SAPA ZASTALA.

»KAJ PA JE TAMLE?« JE VPRAŠAL JANKO.

»TO JE MOJ SINČEK, DEČKA. HUDO BOLAN JE. NE SMETA GA BUDITI, PRAVKAR JE MALO ZASPAL, REVČEK.« NEZNANEMU MOŽU SE JE OD BOLESTI TRESEL GLAS.

»KAJ MU PA JE, DA JE BOLAN?«

»ŽE TRETJI DAN IMA VROČICO. KAŠLJA, PREHLADIL SE JE. NI MU DOBRO TUKAJ.«

»ZAKAJ SE PA POTEM NE PRESE-LITE V MESTO IN GA NE POLOŽITE V ČISTO POSTELJICO?« JE SOČUTNO VPRAŠAL PEPČEK.

»LJUBA FANTKA, TO BI JAZ MORAL IMETI HIŠICO, KAKOR JO IMAJO MORDA VAJINI STARŠI, ALI PA VSAJ DENAR, DA BI SI NAJEL STANOVA-NJE. TODA JAZ NIMAM NIČ, ZATO STANUJEM TUKAJ, KJER MI NI TRE-BA PLAČEVATI.«

»IN MAMICE TALE VAŠ FANTEK NIMA?«

»MAMICA MU JE UMRLA.«

DEČKA STA NEKAJ ČASA STALA IN MOLČALA, KAKOR DA NE RAZUME-TA, KAJ JIMA JE TA MOŽ REKEL. KAKO JE BIL ŽALOSTEN IN UBOG! ŠE NIKOLI NISTA VIDELA TAKEGA REVEŽA.

»TUKAJ VENDAR NE MORETE STA-NOVATI S FANTKOM,« JE REKEL NA-GLO JANKO. »VESTE KAJ? PEPČKOV OČKA JE ZDRAVNIK, POJDEVA PONJ, IN ON VAM BO SINČKA OZDRAVIL. TECI, PEPČEK!« IN PREDEN SE JE MOŽ NADEJAL, STA BILA DEČKA ZUNAJ JAME.

SKORAJ VSO POT STA TEKLA. NA ZAKLAD STA ČISTO POZABILA. DO-MOV STA PRISOPIHALA VSA SPO-TENA. PEPČKOVA MAMA JU JE ŽE HOTELA OZMERJATI, TODA PEPČEK JE ŽE OD DALEČ KRIČAL:

»ALI JE OČKA DOMA? TAKOJ SE MORA PELJATI K BOLNEMU FANT-KU.«

NA SREČO JE BIL OČKA DOMA. DEČKA STA MU VSE POVEDALA. GO-VORILA STA KAR DRUG ČEZ DRU-GEGA. OČE JE HITRO SPOZNAL, ZA KAJ GRE. VZEL JE VSE POTREBNO, SEDEL Z DEČKOMA V AVTO IN ŽE SO SE PELJALI. POT JE ŠLA PRAV DO

RAZVALINE. TAM JE ŽE OB POTI STAL OBRASLI MOŽ IN V ZADREGI POZDRAVIL.

»NO, KJE PA IMATE MALEGA BOL-NIKA?«

V JAMI SE JE MORAL PEPČKOV OČE PRIPOGNITI, TAKO VELIK JE BIL. MOŽ JE PRIŽGAL ZAKAJENO, SMRDEČO SVETILKO.

»TU OTROK NE SME OSTATI. V BOLNICO MORA,« JE DEJAL ZDRAV-NIK, KO JE PREISKAL OTROKA. »IN VI TUDI POBERITE SVOJE REČI IN SE ODPELJITE Z NAMI. NEKAM VAS BOMO ŽE SPRAVILI. TO JE LUKNJA ZA JAZBECE, NE ZA LJUDI.«

TA REVEŽ JE VSE SVOJE IMETJE LAHKO ZAVEZAL V CULO. ZAVIL JE SINČKA V CUNJE IN GA NESEL VEN. PRI VRATIH JE ZAPAZIL V KO-TU MALO MOTIKO IN VPRAŠAL: »KAKO JE PRIŠLA TALE MOTIKA SEM? MOJA NI. ALI JE NI PRINESEL KDO IZMED VAJU, DEČKA?«

ZDAJCI JE JANKA OBLILA RDEČI-CA, IN VSE JE PRIZNAL. MOŽ JE SAMO VZDIHNIL IN REKEL: »KAKO NEKI, TUKAJ ZAKLAD?! TO SO SA-MO ČENČE LJUDI.«

KO SO ŽE SEDELI V AVTU IN SE PELJALI DOMOV, JE PEPČKOV OČE SPRAŠEVAL MOŽA O RAZNIH PO-DROBNOSTIH. AH, KAKO ŽALOSTNE REČI STA SLIŠALA DEČKA!

AMPAK ZDAJ BO BOLJE, STA TO-LAŽILA MOŽA. IN RES. DEČEK JE V NEKAJ DNEH OZDRAVEL, NJEGOVE-MU OČETU PA JE PEPČKOV OČKA PRESKRBEL, DA JE DOBIL SLUŽBO VRTNARJA PRI SOSEDU, KI JE IMEL VEČJE POSESTVO IN VELIK VRT.

DEČKOMA PA JE REKEL:

»ZDAJ STA LAHKO ŠE BOLJ VE-SELA, KAKOR ČE BI BILA NAŠLA NE VEM KAKŠEN ZAKLAD. NAJLEPŠI IN NAJDRAŽJI ZAKLAD NA SVETU JE ČLOVEŠKO ŽIVLJENJE — IN VIDVA STA MENDA RES REŠILA ŽIVLJENJE TEMU FANTKU.«

